

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

ÖZEL SAYI 2

17 Haziran 2013

Halk Direnişinde
Med-Cezir

Moskova Ayaklanmasından
Alınacak Dersler
V. İ. Lenin

**Polis Terörüne Karşı
Halk Direnişi
Özel Sayısı
II**

KURTULUŞ CEPHESİ

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

17 Haziran 2013

Halk Direnişinde Med-Cezir

Bugün, 17 Haziran 2013 tarihinde “Gezi Direnişini” 18. gününe girdi.

18 günlük halk direnişini, özellikle Gezi Parkı ve Taksim dışındaki kentlerde ve semtlerdeki direnişini pek çok derslerle doludur. Direnişinin kendiliğinden niteliği ve örgütsüz oluşu, 18 günlük direniş süresinde önemsenebilecek bir önderliğin ortaya çık-maması, kaçınılmaz olarak direniş hareketinde yükselen dalganın (med) geri çekilmesi (cezir) karşısında ellerin-kolların bağlanmasına neden oldu.

DİSK ve KESK’in görüntüsel “örgütlülüğü”, görüntüsel “hijerarşik yapısı”, göstermelik, sözde “destek grevleri”nden öteye gidemedi. Hatta bu göstermelik “destek grevleri”yle direniş hareketini pasifize etmeye, direnişçilerin morallerini bozmaya katkıda bulundu.

1 Mayıs’ta olduğu gibi, 17 Haziran günü, DİSK ve KESK, sözde “direngen” ve “keskin” söylemlerle ortaya çıkmışlar, ancak polis “engeli” karşısında kitleyi dağıtma karar almıştır.

daha ileri ve daha üst düzey mücadeleyi göze alamayan, dahası böyle bir mücadeleden korkan konfederasyon yöneticilerinin 17 Haziran “grevi”nin ardından Taksim’e yürüyüş kararından vazgeçmesi ve ardından kitlenin dağılması, yenmeye cüret ve cesaret edilememesinin açık ifadesi olmuştur.

Yenmeye ve sonuna kadar gitmeye cüret ve cesaret edemeyen konfederasyon yöneticilerinin “siyasal aidiyetleri” göz önüne alındığında, bu korkaklığın ve pasifizmin legalist sol hareketin korkaklığı ve pasifizmi olduğu açıktır.

Bir kez daha yineleyelim, bugün, 17 Haziran günü, polis terörüne karşı ülke çapında gelişen halk direnişini **geri çekilme** noktasına gelmiştir.

18 gündür örgütsüz ve öndersiz olarak

direnişini sürdüren halk kitleleri, “bu nereye kadar gidecek?” ya da “bu direniş nasıl sonlanacak?” sorularıyla birlikte belirsizlik noktasına gelmiştir.

Polis saldırganlığı karşısında “taş atma”nın bile “banışçıl harekete zarar verdiği” ilan edildiği ve bunun büyük ölçüde direnen halk kitleleri tarafından kabul edildiği göz önüne alınırsa, Gezi Parkı’na yönelik polis saldırısının neredeyse hiçbir dirençle karşılaşmamasına şaşırılmamak gerekir.

Dirençte yer alan herkesin çok iyi bildiği ve gördüğü gibi, polis saldırganlığı, en azından bugünkü aşamada, durdurmanın ve geriletmenin tek yolunun basit ve sıradan araçlarla (taş vb.) karşı durdurulabilirdi. Ama “taş atmaya” karşı geliştirilen “tutum” bu olanağı halk kitlelerinin elinden almıştır.

Halk kitlelerinin polis saldırganlığını durdurmak için kullanabileceği hiçbir araç kalmayınca da, sokaklarda kurulan derme çatma ve hiçbir biçimde savunulmayan barikatlar da kolayca yıkılmıştır.

Sorun daha sağlam barikatlar kurulması değil, barikatların polis saldırısına karşı korunması sorunudur.

Sorun, polis saldırısı karşısında eskimiş “korsan gösteri taktikleri”nin kullanılması değil, yeni sokak taktiklerinin geliştirilmesi sorunudur.

Halk direnişçilerinin tek savunma ve saldırıyı püskürtme aracı olan “taş”ı “gayrimuşru” ilan ederek, direniş hareketi belirsizliğe sokulmuştur. Polisin “sokakları temizleme”ye yönelik saldırısı karşısında “silahsız ve savunmasız” kalınması da yükselen dalganın geri çekilmesine yol açmıştır.

Şüphesiz yükselen dalganın geri çekilmesinde pek çok neden mevcuttur. Ancak direniş hareketinin “silahsız” kalması en

önemli ve en temel sorundur.

Legalist sol ve bunların uzantısı olan konfederasyon yöneticileri halk direnişinin bir isyana ve ayaklanmaya dönüşmesinden korkmaktadırlar. Taşlarla, havai fişeklerle, molotof kokteyllilerle polis saldırganlığına direnişin karşısında AKP iktidarının “iç savaş tehdidi” ve “ordu”yu kullanma söylemleri bu korkuyu daha da büyütüştür.

Siyasal iktidarın, olağan “Toplumsal Olaylara Müdahale Araçları”yla direnişi durduramaması karşısında silaha, silahlı güçlere ve hatta şeriatçı-milis güçlere yönelmesi çok doğaldır. Önemli olan, halk direnişini “olağan araçlarla” durduramayan siyasal iktidarın silaha, silahlı güçlere ve şeriatçı milislere başvurması değil, halk kitlelerinin bu gelişme karşısında direnişi bir silahlı ayaklanmaya, bir iktidar mücadelesine dönüştürmeye yönelip yönelmemesidir.

Bugün halk kitlelerini devletin zor güçlerine karşı koruyabilecek bir gerilla gücü, silahlı bir devrimci güç elbette mevcut değildir. Ama halk direnişi, devletin zor güçlerine karşı nasıl duracağını ve nasıl ilerleyeceğini kolayca ve kısa sürede öğrenecektir ve öğrenmektedir.

Bugün, 17 Haziran günü, halk direnişi konfederasyonların korkak tutumlarıyla geri çekilmeye başlamıştır. Bu geri çekilişin, geçici bir soluklanma, güç tazeleme olarak da değerlendirmek olanaklıdır.

AKP'nin emir ve komutası altındaki devletin polis ve jandarma güçleri halk direnişinin geri çekilişinden yararlanarak geniş çaplı gözaltılara, insan avına başlamıştır. Bugün en basit bir twitter mesajı yazanlar bile gözaltına alınma tehdidi altındadır. Binlerce, on binlerce kişi gözaltına alınma ve yargılanma tehdidi altındadır. Direniş durakladıkça, bu tehdit olmaktan çıkacak, fiili bir uygulamaya dönüşecektir.

Bu tehdidi boşa çıkarmanın ve fiili hale gelmesini engellemenin tek yolu direnişi sürdürmekten geçer. Ama yorulmuş, daha doğru ifadeyle, enerjisi amaçsız biçimde tüketilmiş halk kitlelerinin yeniden sokak savaşına başlaması ancak yeni ve somut amaçlar ortaya çıkmasıyla olanaklıdır.

Halk direnişinin kayıpları, şehitleri, sadece belli bir yerde yapılan bir törenle değil, ülke çapında yapılan protestolarla sonsuzluğa uğurlanmalıdır.

Gözaltılar ve tutuklamalar, ülkenin her

yerinde adliye önlerinde protesto edilmelidir.

Bu protestolarda polisin “orantısız güç kullanımı” her türlü basit araçlarla püskürtülmelidir. Bunun daha büyük şiddete yol açacağı endişesi yaratılmamalıdır.

Bilinmelidir ki, “karşı taraf” silaha başvurduğunda, halk direnişçileri “barışçıl” eylemlerini silahlı bir ayaklanmaya dönüştürmekte bir an bile duraksamayacaklardır. Kişisel belleklerde olmasa da, ülkenin tarihsel belleğinde böylesi durumlarda neler yapılabileceği yeterince mevcuttur.

Bugün, 17 Haziran itibarıyla, halk direnişçileri, taş vb. araçlarla yeni bir sokak savaş taktiklerine geçmelidirler. Bir çeşit taş vb. araçlarla gerilla taktikleri uygulanmalıdır. 1 Mayıs'lardan ve korsan gösterilerden edinilen deneyimler bu taktiklerin uygulanması için yol gösterici olacaktır.

Bu yeni taktikler, direniş dalgasındaki geri çekilmeyi, geçici bir soluklanmaya ve güçlerini tazelemeye dönüştürmeye yardımcı olacaktır.

Eğer AKP'nin emir ve komutası altındaki devletin zor güçleri halk direnişine karşı silah kullanmaya ve silahla halk direnişini ezmeye kalkışırsa, direnişin hemen silahlı bir ayaklanmaya dönüştürüleceğini ve bari-katların silahla korunacağını bilmelidir.

Hiç kimsenin, “işçi konfederasyonları” unvanına sahip olan sözde “kitle örgütleri”nin halk direnişini pasifize etmeye, direnişlerini belirsizleştirmeye ve direnişçileri amaçsız bir “güruh” haline dönüştürmeye hakkı yoktur. Bunu yapanlar ya da bunu yapmaya “tevessül” edenler, hiçbir biçimde halkın yarısından kurtulamayacaklardır.

Son olarak, halk direnişinin yükselen dalgasının geri çekilişinden kaygılanmaya hiç gerek yoktur. Bu konuda dünya devrimci mücadelelerin tarihi çok büyük derslerle doludur. Sadece 1905 Moskova Ayaklanması bile bu konuda yeterince öğreticidir. Şüphesiz tarih tekrerrür etmez. Zaman ve mekan farklılıkları her koşulda etkin bir unsurdur. Ama önemli olan tarihten ders çıkartmaktır.

“Her Yer Taksim, Her Yer Direniş” sloganı kitlelerde yansısını bulmuş ve kitleler gereğini yapmıştır. Şimdi sıra “Bu Daha Başlangıç, Mücadeleye Devam” sloganının gereğinin yapıldığı koşullara hazır olmaktır.

Moskova Ayaklanmasından Alınacak Dersler

V. İ. Lenin

Aralık 1905'te Moskova (Moskova, 1906) adlı kitabın yayınlanması için daha iyi bir zaman olamazdı. Aralık ayaklanmasının derslerini özümsemek işçi partisinin acil bir görevidir. Ne yazık ki, bu kitap, bir kaşık katran dökülmüş bir varil bala benziyor: çok iyi malzeme –eksikliklerine rağmen–, ama inanılmayacak kadar gevşek, inanılmayacak kadar sıradan sonuçlar. Bu sonuçlarla başka bir zaman ilgileneyeceğiz, şimdi tüm dikkatimizi, günümüzün yakıcı siyasal sorununa, Moskova ayaklanmasının derslerine yönelteceğiz.

Moskova'daki Aralık hareketinin başlıca biçimleri, barışçıl grev ve gösterilerdi; bunlar işçilerin büyük çoğunluğunun etkin biçimde yer aldığı tek mücadele biçimleriydi. Oysa, Moskova'daki Aralık eylemi, bağımsız ve egemen bir mücadele biçimi olarak genel grevin zamanının geçtiğini, hareketin, bu dar sınırları dizginlenemez ve karşı konulamaz güçlerle kıldığını ve daha üst bir mücadele biçimine yükseldiğini –ayaklanma– çok parlak biçimde göstermiştir.

Bütün devrimci partiler, bütün Moskova sendikaları grev çağrısını kabul etmişler ve hatta bunun kaçınılmaz olarak bir ayaklanmaya doğru gelişeceğini sezmışlerdir. 6 Aralıkta İşçi Temsilcileri Sovyeti, “grevi silahlı bir ayaklanmaya dönüştürmeye çalışmak” için karar aldı. Ancak, gerçekte bu örgütlerin hiç biri buna hazır değildi. Gönüllü Savaş Birlikleri Birleşik Konseyi bile, ayaklanmanın uzak olduğundan söz ediyordu (*9 Aralıkta!*) ve meydana gelen sokak savaşlarında yer almaya ya da onu denetlemeye karar veremeyeceği çok belliydi. Örgütler, hareketin büyümesine ve yayılmasına *ayak uydurmayı başaramadılar*.

Grev, asıl olarak Ekim sonrasında ortaya çıkan nesnel koşulların baskısı sonucu bir ayaklanmaya doğru geliyordu. Bir genel grev, artık hükümeti habersiz yakalayamıyordu: Hükümet, karşı-devrimci güçleri çoktan örgütlemişti ve onlar da askeri eylemlere hazırdılar. Ekimden sonraki Rus devriminin bütün gelişimi ve Aralık günlerinde Moskova'daki olaylar dizisi, Marks'ın de-

rin önermelerinden birisini açıkça onaylıyordu: Devrim, güçlü ve birleşik bir karşı devrim yaratarak ilerler, yani düşmanı daha aşırı savunma önlemlerine başvurmaya ve bu yolda daha güçlü saldırı araçları planlamaya zorlar.

7 ve 8 Aralık: Barışçıl bir grev, barışçıl kitle gösterileri.

8 Aralık akşamı: Akvaryum'un kuşatılması.

9 Aralık sabahı: Starstnaya Meydanı'ndaki kalabalığa süvarilerin saldırısı.

9 Aralık akşamı: Fiedler binasına baskın. Çelik sertleşiyor. Örgütsüz sokak kalabalıkları, kendiliğinden ve ikirciklenerek ilk barikatları kuruyorlar.

10 Aralık: Sokaklardaki barikatlara ve kalabalığa top ateşi açılıyor. Barikatlar daha bilinçli olarak kuruluyor; ve artık tek tek değil, gerçekten kitlesel ölçekte. Bütün insanlar sokaklarda; kentin tüm ana merkezleri barikat ağıyla çevrili. Gönüllü savaş birlikleri, bir kaç gün askeri birliklere karşı inatçı bir gerilla savaşı yürütüyorlar; askeri birlikler güçlerini tüketince Dubasov takviye güçleri istemeye zorlanıyor. Hükümet güçleri ancak 15 Aralıkta tümüyle üstünlük sağlayabildi ve 17 Aralıkta Semyonovski Birliği, ayaklanmanın son direniş kalesi Presnya bölgesini ezdi.

Grev ve gösterilerden tek tek barikatlara. Tek tek barikatlardan kitlelerin kurduğu barikatlara ve askeri birliklere karşı sokak savaşlarına. Proleter kitle mücadelesi, örgütleri aşarak, grevden ayaklanmaya doğru gelişti. Rus devriminin Aralık 1905'te ulaştığı en büyük tarihsel kazanımdır; ve tüm önceki kazanımlar gibi, bu da büyük özveriler pahasına kazanıldı. Hareket, genel siyasal bir grevden daha üst bir aşamaya yükseldi. Gericiliğin direnişini *son sınıra* kadar zorladı ve böylece devrimin de saldırı araçlarını uygulamada son sınıra kadar gideceği anı çok yaklaştırdı. Gericilik, barikatları, binaları ve kalabalığı bombalamaktan daha öteye *gidemez*. Ama devrim, Moskova gönüllü savaş birliklerinden daha da öteye gidebilir, genişliğine ve derinliğine çok çok daha öteye gidebilir. Ve devrim, Aralıktan beri çok ilerledi. Devrimci bunalımın zemini ölçülemeyecek kadar genişledi – şimdi bıçak daha da keskinleştirilmelidir.

Proletarya, mücadelenin nesnel koşullarının değiştiğini ve grevin bir ayaklanmaya dönüşmek zorunda olduğunu kendi önderlerinden daha hızlı anladı. Her zaman olduğu gibi, pratik teorinin önüne geçti. Barışçıl grev ve gösteriler, artık işçilere yeterli gelmemeye başladı; şöyle sordular: Bundan sonra ne yapmalı? Ve daha kararlı eylem talep ettiler. Barikat kurulması talimatı bölgelere ulaşmadan çok önce, zaten kentin merkezinde barikatlar kurulmuştu. Bunların kurulmasında çok sayıda işçi çalıştı, ama *bu bile onlara yeterli gelmiyordu*; bilmek istiyorlardı: Bundan sonra ne yapmalı? – etkin önlemler istiyorlardı. Aralık ayında, biz, sosyal-demokrat proletaryanın önderleri, çoğunun savaşa etkin olarak katılmasını önleyecek biçimde, böylesine saçma bir biçimde birliklerini konuşlandırmış bir başkomutan gibiydik. İşçi kitleleri kararlı kitle eylemi talimatı talep ediyorlardı, ama alamadılar.

Bu yüzden, tüm oportünistlerin sarıldıkları Plehanov'un, grev zamansızdı, başlatılmamalıydı ve "silaha sarılmamalıydı" düşüncesinden daha dar görüşlü bir düşünce olamazdı. Tersine, daha kararlı, daha enerjik ve daha saldırgan olarak silaha sarılmalıydık; korkusuz ve amansız bir silahlı savaşın zorunluluğunu kitlelere açıklamalıydık ve barışçıl bir grevin sınırları içinde bunu açıklamamız olanaksızdı. Ve şimdi en azından siyasal grevlerin yetersiz olduğunu açıkça kabul etmeliyiz; silahlı ayaklanmayı destekleyen kitlelerin arasında geniş bir ajitasyon yürütmeliyiz ve "hazırlık aşamaları" sözleriyle ya da herhangi bir yolla karartarak sorunu çözmeye kalkışmamalıyız. Eğer gelecekteki devrimci eylemin acil görevinin korkunç ve kanlı bir imha savaşını gerektirdiğini kitlelerden saklasaydık, hem kendimizi, hem de halkı aldatmış olurduk.

Aralık olaylarının ilk dersi budur. Diğer ders de, ayaklanmanın niteliğine,

ayaklanmanın kullandığı yöntemlere ve askeri birliklerin halkın safına geçmelerini sağlayan koşullara ilişkindir. Bu son nokta üzerine partimizin sağ kanadında aşırı önyargılı bir görüş egemendir. Bu görüş, modern askeri birliklerle savaşmanın olanaksız olduğunu ve askeri birliklerin devrimcileştirilmesi gerektiğini iddia eder. Şüphesiz, devrim kitlesel bir karakter almadıkça ve askeri birlikleri etkilemedikçe, ciddi mücadele diye bir şey olamaz. Askeri birlikler arasında çalışma yapmamızın gerekliliğini söylemeye bile gerek yoktur. Ama onları ikna ederek ya da kendi inançlarıyla, bir seferde bizim saflarımıza geçeceklerini hayal edemeyiz. Bu görüşün nasıl klişe ve cansız olduğunu Moskova ayaklanması açıkça gösterdi. İşin doğrusu, gerçek her halk hareketinde kaçınılmaz olan askeri birliklerin kararsızlığı, devrimci mücadele keskinleştiğinde *askeri birlikleri ele geçirmek için gerçek bir savaşa* yol açar. Moskova ayaklanması, gericilik ile devrim arasında askeri birlikleri ele geçirmek için girişilen umutsuz, çılgın bir mücadelenin tam bir örneğiydi. Dubasov'un kendisi bile, Moskova garnizonundaki on beş bin adamın sadece beş binine güvendiğini açıklamıştı. Hükümet, çok çeşitli ve umutsuz önlemlerle kararsızları saflarında tutmaya çalıştı: Onlara yalvardılar, yağ çektiler, rüşvet verdiler, saat, para vb. dağıttılar, votkayla sarhoş ettiler, yalan söylediler, tehdit ettiler, kışalara hapsedtiler ve silahsızlandırıdılar, en az güvenilir olanları da şiddet ve hileyle ortadan kaldırdılar. Bu yönden hükümetin gerisinde kaldığımızı açıkça ve çekinmeden itiraf etme cesaretini göstermeliyiz. Hükümetin yaptığı gibi, kararsız askeri birlikleri kazanmak için böylesine etkin, cüretli, geniş kaynaklı ve atak bir savaş için kullanabileceğimiz güçlerden yararlanamadık ve hükümet kazandı. Ordu içindeki çalışmayı sürdürüyoruz ve gelecekte askeri birlikleri ideolojik olarak "kazanmak" için çabalarımızı iki misline çıkaracağız. Ama bir ayaklanma zamanında askeri birlikleri kazanmak için fiziki bir mücadele de gerektiğini unutursak, zavallı bilgiçler olup çıkarız.

Aralık günlerinde Moskova proletaryası, askeri birlikleri ideolojik olarak "kazanma" konusunda bize büyük dersler öğrettiler. Örneğin 8 Aralıkta Strastnaya Meydanı'nda Kazaklar bir kalabalığı kuşattığında, içlerine girdiler, arka daşlık yaptılar ve onları geri dönmeye ikna ettiler. Yine 10 Aralıkta Presnya bölgesinde on bin kişilik bir kalabalık içinde kızıl bayrak taşıyan iki işçi kız Kazakların önüne fırlayıp, "Öldürün bizi! Yaşadıkça bayrağı teslim etmeyeceğiz!" diye bağırdılar. Ve Kazaklar dağıldılar ve dört nala oradan uzaklaştılar; kalabalık "Yaşasın Kazaklar!" diye bağırdı. Cesaretin ve kahramanlığın bu örnekleri, proletaryanın zihninde her zaman kalacaktır.

Ama Dubasov'un yanında nasıl yaya kaldığımızın örnekleri de var. 9 Aralıkta, askerler, isyancılara katılmak için Bolşaya Serpukhoskaya sokağında *Marseillaise* söyleyerek ilerliyorlardı. İşçiler onları karşılamak için temsilciler gönderdiler. Ma-lakhov⁷⁷ atını dört nala onlara doğru sürdü. İşçiler gecikmişti, Malakhov onlardan önce vardı. Askerlere duygusal bir konuşma yaptı, onları kararsızlığa düşürdü, süvarilerle onları kuşattı, kışalarına dönmelerini emretti ve kışalaya kilitledi. Malakhov askerlere zamanında ulaştı, biz ulaşamadık; oysa iki gün içinde 150 bin kişi çağrımıza koşmuştu ve bunlardan sokaklara devriyeler çıkartabilirdik ve çıkartmalıydık da. Malakhov askerleri süvarilerle kuşattı, ama biz Malakhov'u bombacılarla kuşatmayı başaramadık. Bunu yapabiliirdik ve yapmalıydık; ve bir zamanlar sosyal-demokrat basında (eski *Iskra*) işaret edildiği gibi, bir ayaklanma sırasında görevimiz, sivil ve askeri şeflerin amansızca yok edilmesidir. Bolşaya Serpukhoskaya sokağında olanlar, ana hatlarıyla Nesvizskiye ve Kruttiskiye kışalarının önünde yineleni; ve işçiler Ekaterinoslav alayını "çekme"ye giriştiklerinde, Aleksandrov'da istihkamacılara temsilciler gönderildiğinde, Moskova'ya gitmekte olan Rostov topçu birliği geri çevrildiğinde, Kolomna'da istihkamacılar silahsızlandırıldığında

da aynı şeyler oldu. Ayaklanma sırasında kararsız askeri birlikleri ele geçirme görevimizi yerine getirmek için yetersiz kaldığımız tanıtlandı.

Aralık olayları, Marks'ın derin önermelerinden bir başkasını, oportünistlerin unuttuğu bir önermeyi de doğruladı, yani ayaklanma bir sanattır ve bu sanatın temel kuralı, çok büyük cesaretle ve sarsılmaz bir kararlılıkla *saldırmaktır*. Biz bu gerçeği yeterince özümseyememiştik. Bu sanatı, ne pahasına olursa olsun saldırmak gerektiği kuralını, ne biz yeterince öğrenebilmişiz, ne de kitlelere öğretebilmişiz. Bu eksikliği tüm enerjimizle gidermeliyiz. Siyasal sloganlar sorununda taraf tutmak yeterli değildir; silahlı ayaklanma sorununda da taraf tutmak zorunludur. Buna karşı olanlar, buna hazır olmayanlar, devrimi destekleyenlerin saflarından amansızca atılmalıdırlar, düşman saflarına, hainlerin ya da korkakların yanına gönderilmelidirler; çünkü olayların ve mücadele koşullarının dayatmasıyla bu ilkeye uygun olarak dost ile düşmanı birbirinden ayırmak zorunda kalacağımız günler yaklaşmıştır. Edilgenliği öğütletemeyiz, askeri birlikleri “üstümüze gelene” kadar “beklemeyelim”. Hayır! Cesur ve silahlı saldırı gerektiğini, böyle zamanlarda düşmana komuta eden kişilerin yok edilmesinin gerekli olduğunu ve kararsız askeri birlikleri ele geçirmek için çok daha enerjik savaşmak gerektiğini evlerin çatılarından ilan etmeliyiz.

Moskova olaylarının öğrettiği üçüncü büyük ders, bir ayaklanma için güçlerin örgütlenmesi ve taktiklerle ilgilidir. Askeri taktikler, askeri teknik düzeyine dayanır. Bu yalın gerçeği Engels göstermiş ve bütün marksistlere kabul ettirmiştir. Bugün askeri teknik, 19. yüzyılın ortalarındaki askeri teknik değildir. Toplara karşı kalabalıkla yürümek ve tabancalarla barikatları savunmak çılgınlık olur. Kautsky, Moskova olaylarından sonra, Engels'in bu konudaki vargılarının yeniden gözden geçirilmesinin tam zamanı olduğunu ve Moskova'da “*yeni barikat taktikleri*”nin ortaya çıktığını yazarken haklıydı. Bu taktikler, gerilla savaşı taktikleridir. Böylesi taktikler için gerekli örgüt, hareketli ve çok küçük, on kişilik, hatta iki-üç kişilik birliklerdir. Bugünlerde beş ya da üç kişilik birliklerden söz edilince alay eden sosyal-demokratlarla sık sık karşılaşırız. Ama alay etmek, çağdaş askeri tekniğin dayattığı koşullar altında sokak savaşlarının ortaya çıkardığı *yeni* taktik ve örgütsel sorunları reddetmenin çok ucuz bir yoludur. Moskova ayaklanmasının hikayesini dikkatlice inceleyin beyler ve göreceksiniz ki, “beş kişilik birlikler” ile “yeni barikat taktikleri” arasında nasıl bir bağlantı olduğunu anlayacaksınız.

Moskova bu taktikleri ilerletti, ama onları yeterince geniş çapta, gerçekten kitlesel çapta uygulamak için yeterince geliştirmeyi başaramadı. Gönüllü savaş birlikleri çok azdı, cüretkar saldırı sloganı işçi kitlelerine yayılmadı ve onu uygulamadılar; gerilla birlikleri, özellikleri açısından tek tipti, silahları ve yöntemleri yetersizdi, kalabalıklara önderlik etme yetenekleri neredeyse hiç gelişmemişti. Bütün bunları gidermeliyiz; ve bunu, Moskova deneyiminden öğrenerek, bu deneyimi kitleler arasında yaygınlaştırarak ve bu deneyimi daha da geliştirmeleri için onların yaratıcı çabalarını canlandırarak yapacağız. Aralıktan beri pratik olarak bütün Rusya'da süregiden gerilla savaşı ve kitle terörü elbette bir ayaklanmanın doğru taktiğini öğretmekte kitlelere yardım edecektir. Sosyal-demokrasi bu terörü kabul etmeli ve onu kendi taktikleriyle birleştirmeli, elbette örgütlemeli ve denetime almalıdır; işçi sınıfı hareketini, genel devrimci mücadelenin çıkarlarına ve koşullarına tabi kılmalıdır. Diğer yandan ayaklanma boyunca Moskovalı yoldaşlarımızın ve ünlü Letonya Cumhuriyetleri günlerinde Letonyalıların görkemli ve amansızca iş gördükleri bu gerilla savaşının “serseri” sapkınlığını tasfiye etmeli ve amansızca budamalıdır.

Son dönemde askeri teknikte yeni ilerlemeler oldu. Japon savaşı, el bombasını üretti. Hafif silah fabrikaları, pazara otomatik tüfekler sürdüler. Bu her

iki silah da, Rus devriminde başarıyla kullanıldı, ama yeterli olmaktan uzaktı. Teknikteki gelişmelerden yararlanabiliriz ve yararlanmalıyız; işçi birliklerine çok sayıda bomba yapmayı öğretmeliyiz, onlara ve bizim savaş birliklerimize patlayıcı, fünüye ve otomatik tüfekler sağlamada yardımcı olmalıyız. Eğer kentlerdeki ayaklanmalarda işçi kitleleri yer alırsa, düşmana karşı kitlesel saldırılar başlarsa, Duma'dan sonra, Sveaorg ve Kronstadt'tan sonra daha fazla kararsızlaşan askeri birlikleri ele geçirmek için kararlı ve ustaca savaşılırsa – ve de genel mücadeleye kırsal bölgelerin katılımını sağlayabilirsek–, gelecekte Rusya çapındaki silahlı ayaklanmada zafer bizim olacaktır.

O halde, Rus devriminin büyük günlerinin derslerini iyice öğrenerek işimizi daha da geliştirelim ve görevlerimizi daha cesurca ortaya koyalım. İşimizin temeli, bugünkü konjonktürde ulusun gelişiminin gereklerini ve sınıf çıkarlarını doğru biçimde değerlendirmektir. Çarlık rejimini devirme ve devrimci bir hükümet tarafından kurucu meclisin toplanması sloganı etrafında proletaryanın, köylülerin ve ordunun artan oranda bir kısmını bir araya getiriyoruz ve getirmeyi sürdüreceğiz. Şimdiye kadar olduğu gibi, işimizin temel ve başat içeriği, kitlelerin siyasal kavrayışını geliştirmektir. Ama unutmamalıyız ki, bu genel, sürekli ve temel göreve, Rusya'da bugün olduğu gibi başka, özgün ve özel görevler yüklenmektedir. Bilgiç ve dar kafalı olmayalım; her zaman ve her koşulda değişmeyen sürekli ödevlerimize anlamsız göndermelerde bulunarak, bu anın özel görevlerinden, verili mücadele biçimlerinin özel görevlerinden kurtulmaya çalışmayalım.

Büyük kitle mücadelesinin yaklaştığını unutmayalım. Bu, silahlı bir ayaklanma olacak. Olabildiğince zamandaş olmalıdır. Kitleler, silahlı, kanlı ve korkunç bir mücadeleye girdiğini bilmelidirler. Ölümü horgörme, onların arasında geniş ölçüde yaygınlaşmalı ve zaferden emin olmalıdırlar. Düşmana daha büyük enerjiyle saldırılmalı; kitlelerin sloganı, savunma değil, saldırı olmalıdır. Düşmanın amansızca yok edilmesi onların görevi olacaktır; mücadelenin örgütü, hareketli ve esnek olacaktır; askeri birliklerin arasındaki kararsız unsurların etkin katılımı sağlanacaktır. Ve bu büyük mücadelede, sınıf bilincine sahip proletaryanın partisi ödevini tam olarak yerine getirmelidir.

Proletary, N° 2,
29 Ağustos 1906

V. İ. Lenin, *Toplu Yapıtlar*,
Cilt 11, s. 171-178,
Moskova, 1965

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

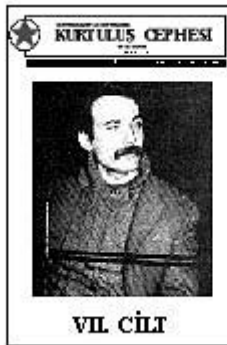
E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM I
MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM II-III
İLKER AKMAN: MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
*** TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I
*** OLİGARŞİ NEDİR?
*** MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III
*** THKP-C/HDÖ VE 15 YIL
*** POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
*** GRAMSCİ ÜZERİNE
*** REVİZYONİZMİN REVİZYONU
*** ULUSAL SORUN ÜZERİNE
*** “BDS”: BİR PRAGMATİK SAPMA
*** “YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE
*** ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]
*** DEVRİM PROGRAMLARI
*** RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER
*** ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ
*** PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

Milli Kriz ve Devrimci Durum

Bir marksist için, devrimci bir durum olmaksızın bir devrimin olanaksız olduğu tartışmasızdır, ama her devrimci durum da devrime yol açmaz. Genel olarak söylersek, devrimci bir durumun belirtileri nelerdir? Üç büyük belirtiyi gösterirken kesinlikle hata yapmamış oluruz:

1) Egemen sınıflar için hiçbir değişiklik olmaksızın kendi egemenliklerini korumalarının olanaksız olduğu zaman; şu ya da bu biçimde “üstteki sınıflar” arasında bir kriz, ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve öfkesinin had safhaya ulaşmasıyla egemen sınıfın siyasetinde bir çatlağa yol açan bir kriz olduğu zaman. Devrimin olması için, genellikle “alttaki sınıfların” eskisi gibi yaşamak “istememesi” yeterli değildir; aynı zamanda “üstteki sınıfların” da eskisi gibi “yaşayamaması” gerekir.

2) Ezilen sınıfların sıkıntılarının ve gereksinimlerinin her zamankinden çok daha fazla ağırlaştığı zaman;

3) Yukardaki nedenlerin bir sonucu olarak, “barış zamanı”nda soyulmalarına şikayet etmeden izin veren, ama çalkantılı dönemlerde, hem bunalımın koşulları tarafından, *hem de “üstteki sınıflar”ın kendileri tarafından* bağımsız tarihsel eyleme itilen kitlelerin faaliyetinde oldukça büyük artış olduğu zaman.

Sadece tekil grup ve partilerin değil, tekil sınıfların da iradesinden bağımsız olan bu nesnel değişiklikler olmaksızın, genel kural olarak, bir devrim olanaksızdır.

Tüm bu nesnel değişikliklerin bütününe devrimci durum denilir. Böyle bir durum, Rusya’da 1905’te ve Batı’daki tüm devrimci dönemlerde vardı; her ne kadar devrim olmadıysa da, Almanya’da son yüzyılın 60’larında ve Rusya’da 1859-61 ve 1879-80’de de vardı. Neden devrim olmadı? Çünkü, her devrimci durum bir devrime yol açmaz; devrim, sadece, yukarda sözü edilen nesnel değişikliklere öznel bir değişikliğin, yani devrimci *sınıfın*, eğer düşürülmezse, kriz döneminde bile asla düşmeyecek olan eski hükümeti yıkmaya (ya da sarsmaya) yetecek *güçte* devrimci kitle eylemi yürütme yeteneğinin eşlik ettiği bir durumdan doğar.

V. İ. Lenin